

Vinnare och förlorare.

Ingen kan undgå Olympiska spel. Ingen kan heller inte undgå att ta till sig de uppenbara besvikelser, som olika företag tillfogar samhället med uppenbar förslitning och förbrukning av våra surt inbetalade skattepengar.

Det är som ett ständigt pågående försöksheat, där tiderna blir allt sämre och sämre. Att ens kunna nå fram till en kvarts- eller semifinal i dessa sammanhang torde vara helt uteslutet.

Skattepengar är till för att fördelas, inte att förbrukas. Ironiskt nog är det ett s.k. tillväxtverk, som satt sprätt på både sprit- och vinlistor. Ett verk, som tagit till vara den närliggande krogmomsen på ett rationellt sätt.

Hur kan det bli så? Jo, det finns tydligen inte någon i ledning, som känner verksamheten eller sidoverksamheter. Då blir det den inre egoismen som kommer att dominera. Någon annan betalar, några andra, identitetslösa samhällsmedborgare, lägger upp pengar på samhällets "smörgåsbord".

Varje politiker, med etisk bäring, borde se sig om i vrede då dessa skandalösa fall kommer upp. Samtidigt kommer den lättlästa följetongen om vårdföretaget Carema Care AB upp, vars verkställande direktör mer blir en passiv vaktmästare, som gått ut genom en egen reservutgång, än en aktiv medspelare i samhället.

Skattepengarnas vinstmaximering ligger självklart inbyggd i vårdprogrammet och finns som en självklar fil i det ekonomiska mönstret. Det gäller att utarma samhället. Det gäller att i bästa fall testa marknadens gränser.

Det handlar alltså om att gå över gränserna för att det otillåtna och otillbörliga skall ge maximala vinster.

Det är samtidigt en illusion att tro att politiker, hel-, deltid-, eller fritids, skall kunna tillförsäkra sig en hållbar genomlysning av ekonomiska program, genomförda arbetsavtal och stadfästa efterkontroller.

I detta skede inköps s.k. konsulter, vilka dels är dyra, dels spelar med i det ekonomiska spel som heter maximerade uttag och personliga beroenden. Man skriver helt enkelt själv sina räkningar och driven ett egenintresse.

Det borde, både i allians- och socialistanknutna politiska partier, finnas en medborgarregel, som tar tillvara en etisk, hållbar genomlysning.

Nu när det svenska skolväsendet mer eller mindre utarmat sig självt på grund av reklamkampanjer och påkostade utageranden för att få elevunderlag, är det på tiden att man börjar ägna sig åt undervisning. Då menar jag en undervisning för alla elever oavsett bakgrund, klasstillhörighet eller etnisk bakgrund.

Den svenska skolan har nu kommit så långt från undervisningsmålen, att man vill inte ha några problem, inga elever som kräver extra hjälp eller varaktig uppföljning av speciallärare med kompetens.

Frågan är just nu hur länge de kommunala skolorna kan finnas kvar, som den sista utvägen till en demokratisk skola.

De s.k. friskolorna är långt ifrån fria. De är slutna och inriktade på ett företagstänkande, som innefattar lönsamhet och begränsade personalresurser. I detta sammanhang önskar jag att det verkligen skulle finnas privata skolor som till hundra procent finansierade sig själva vad gäller "hårda och mjuka" kostnader. Då skulle vi kunna tala om privata skolor, fria skolor, om man nu så önskar det.

Ingen kan som sagt undgå Olympiska spel. Vår public-service-tv (i allmänhetens tjänst) kör med återkommande sponsring. Kända företag annonserar sin närvaro inför kommande finalheat eller segerceremonier.

En stund i mitt liv trodde jag att dessa kanaler var befriade från reklam och den yttre, ekonomiska marknaden. Men inte - snarare är det så att kända företag tar chansen att framföra sina namn för en maximal publik. Vore det inte hederligare av SVT att benämna detta "reklam"?

På något sätt gäller det att finna de svaga punkterna, att söka sig fram till de små luckorna, som visar sig kunna utnyttjas. De svaga utnyttjas som bekant -alltid. Har någon talat om sponsorfri TV? Radotjänst sitter och tar ut en femhundralapp varje kvartal - finns det någon som har inflytande över detta?

Ingen undgår att påverkas vare sig om det handlar om åldringsvård, skola eller omsorg. Det är bara det att här skapas allt för många förlorare. Är det inte meningen att vi alla, ung såväl som gammal, skall vara vinnare i ett medmänniskt samhälle!

Hans-Evert Renérius

